

повърхностъ тж на цинковы ты късчета ся появявжтъ мюхурчета; тѣзы мюхурчета ся умножавжтъ и издигжтъ на горѣ съ шумтение, кое напоминова бжкание то на водж тж или шумтението на прахове тѣ отъ седличъ (содовы). Подиръ малко време, не е мжчно да ся забелѣжи, че презъ тънкж тж трѣбкж искача газъ, кой то има особенъ родъ воня. Този газъ е водородъ тж, кой то въ чистъ видъ съвсѣмъ не воня, нѣ тука ся получва не въ съвсѣмъ чистъ видъ, сир. въ него има смѣсени други газове, които го каржтъ да воня.

Ами кѣкво собственно ся извршва въ боцж тж?

Наклонность та на цинкъ тж за съединяване съ кислородъ тж, не е толкози силна што то да разложи вода та, или другче да кажемъ, да отдѣли изъ неж кислородъ тж безъ помощъ тж на вънкашенъ дѣятель; чрезъ този дѣятель ся иявява сѣрна та кислота подъ влияние то на коя то, цинкъ тж жедно ся съединява съ кислородъ тж, а водородъ тж ся издига на горѣ въ видъ на малкы мюхурчета, изпълня пуството на боцж тж и наченва да искача презъ тънкж тж трѣбкж, и толкози по силно, колко то по силно ся образува газъ тж въ боцж тж.

Водородъ тж е горящъ, сир. той е газъ, кой то като ся запали — пламнува. Въ това можемъ да ся увѣримъ и при настоящий опытъ; само трябва да забелѣжимъ, че при първо то появяване на водородъ тж изъ трѣбкж тж, *не трябва никгжъ той да ся запалва*. За да го запалимъ, трябва да ся почака до десять минути и, кога то престане шумтение то въ боцж тж, да долѣемъ йоще няколко капкы отъ сярнж кислотж; другче лесно може да стане опасно пукване, и ето защо. Боцата, въ коя то ний добываме водородъ, собственно да кажемъ, не е праздна, а е пълна съ въздухъ, кой съдържа, какъ то вече знаемъ, кислородъ; слѣдователно, испрво изъ трѣбкж—